Розділ 1

Лондон

— Припини, Дживсе!

Він винувато зиркнув на неї, та не зупинився.

— Ти мене чуєш? Припини. Я намагаюся нарешті зібрати речі й мені потрібна та коробка.

— Облиш його, Софі. Він просто насолоджується життям, — із тінню усмішки сказав Кріс.

Великий чорний пес повернувся до поступового знищення картонної коробки. На щастя, вона була порожньою, на відміну від більшості коробок, розкиданих по всій кімнаті.

— Принаймні хтось отримує задоволення від цього, — Софі випрямилась, провела руками по волоссю й потягнулась. — Я навіть не підозрювала, що в мене так багато речей.

— Здається, ми майже все зібрали. Присядь та відпочинь, а я зроблю чаю.

Молодий лабрадор, побачивши, що його господиня звільнилася, кинув гризти коробку й примостився на канапі. Вирішив не втрачати можливість залізти їй на коліна.

— Дживсе, ти важиш цілу тонну, злізь, — її голос звучав би набагато впевненіше, якби вона не хихотіла

над його витівками. Протести Софі привернули увагу Кріса, і його голова з'явилась у дверях:

— Радий чути, що заняття з дресирування приносять свої плоди. Гей, Дживсе, я знайшов пачку печива. Хочеш?

Пес одразу підняв очі, адже десь у його одержимій їжею голові слово «печиво» змусило його зіскочити з канапи й попрямувати на кухню. Відчувши полегшення, Софі обтрусила коліна й знову замислилася про серйозність кроку, на який вона наважилась. Окрім того, що вона з'їжджала з квартири на півдні Лондона, так ще й була змушена повернутися до Італії, звідки ще рік тому, підібгавши хвоста, тікала в Англію. Та усе це здавалося незначним на фоні її возз'єднання з Рейчел. Минуло майже три місяці, як вона отримала шокуючий лист від адвокатів дядька Джорджа, про який вона не могла забути ні на секунду.

— Твій чай. Я зробив міцний, — Кріс подав їй в руки гаряче горня з напоєм, що парував, сів поруч і простягнув руку, щоб цокнутись горнятами.

— Вип'ємо за твого дядька Джорджа. Я б хотів мати дядька, який залишив би мені в спадок величезний замок.

Софі кивнула й вичавила з себе усмішку:

— Ти забуваєш про підводні камені.

Кріс подмухав на свій чай:

— Хіба можна про таке забути? Якщо чесно, це якраз у стилі Макіавеллі.

Новина про смерть її любого дядька стала для Софі справжнім ударом: вони не спілкувалися близько року, й коли надійшов лист від адвокатів про його кончину, для неї це було немов грім серед ясного неба. Окрім цього, він вирішив провести швидку, просту церемонію кремації, щоб не створювати зайвих незручностей друзям та рідним. У листі говорилося про його заповіт, але коли вона прочитала умови, то в неї остаточно відібрало мову. Дядько Джордж продумав свій підступний план до деталей, і все для того, щоб об'єднати їх із сестрою після довгої розлуки.

Усе почалося шість років тому, коли Рейчел приголомшила всіх новиною про те, що кидає університет, а після того взагалі безслідно зникла. Софі тоді так хвилювалась за неї, вона постійно телефонувала, закидала її електронну пошту листами знову і знову, день у день, — та все марно, жодної відповіді. Вона вже почала думати, чи не сталося щось жахливе, і була за крок, щоб звернутись до поліції, аж ось отримала повідомлення від Рейчел, у якому було всього два рядки. Там було сказано, що вона жива і зараз знаходиться в Пуерто-Рико. І все. Ніякої адреси чи номера телефону, — абсолютно нічого. Відтоді Софі не чула про сестру і врешті-решт полишила всі спроби знайти її.

Дядько Джордж хотів усе виправити, відправляючись на той світ. Його підступний план будувався навколо італійського будинка для відпочинку. Дядько був дуже багатою людиною, й окрім розкішної квартири з видом на Центральний парк Нью-Йорка та величезного маєтку в Гемптоні, придбав старовинний італійський замок на вершині невеликої гори, з якої відкривався неймовірний вид на Середземне море. Його американська нерухомість й бізнес відійшли за заповітом іншим нащадкам, а ось італійський замок мав дістатися сестрам. Він вартує скажених грошей і, згідно з заповітом, переходить у власність Софі й Рейчел, а вони можуть самостійно

вирішувати, що з ним робити, — продати чи залишити. *Але...* ось це велике «але» включало в себе непросту умову: вони мають прожити в цьому будинку разом три місяці від початку літа. Якщо хтось із них відмовиться або здасться на пів шляху, то всі права на будинок буде передано дядьковим американським нащадкам.

— В стилі Макіавеллі? — Софі кинула на Кріса сумний погляд і похитала головою: — Це жорстоко.

— Не кажи так, Соф. Я впевнений, що він хотів як краще. Очевидно, він покладав надії на те, що спільне життя під одним дахом змусить вас помиритися.

— Якби ж ти був правий!.. Та я не дуже на це сподіваюсь. Рейчел покинула нас із мамою шість років тому, обірвала всі зв'язки, ба навіть більше — навіть на мамин похорон не приїхала... Думаю, це стало останньою краплею.

— Але ж раніше ви добре ладнали?

— Звичайно, вона ж моя сестра. Іноді ми сварились, але це ж нормально і таке повсякчас трапляється між братами й сестрами, чи не так? Справа в тому, що ми дуже різні. Вона завжди любила весело провести час деінде. Вона набагато вродливіша за мене, хлопці обожнювали її. Певно, і зараз обожнюють.

— Я знайомий із Рейчел, й вона безумовно вродлива жінка, але ти — просто чарівна, не забувай про це.

Софі кинула на нього сповнений вдячності погляд:

— І що б я робила без тебе? Хто б іще так підвищував мені самооцінку?

— Але ж це правда. Я справді вважаю, що ти не менш приваблива, ніж твоя сестра.

Кріс завжди її підтримував, і вона знала, що багато чим зобов'язана йому. Вони знайомі з першого курсу,

відколи він почав зустрічатися з її сусідкою Клер. Насправді, якби Клер не закрутила з ним роман, це могла б зробити і Софі. Вона продовжила дружити з обома, навіть після того як Клер і Кріс порвали. Весь рік він підставляв своє плече, щоб вона могла виплакатись — і це справді безцінно. Дівчина протягнула до нього руку й стиснула його долоню.

— Дякую, Крісе. За все.

— Я завжди поруч, ти ж знаєш, — він стиснув її долоню у відповідь, і зрештою, відпустив, — але якщо відкинути зовнішність, то крім цього ти завжди була дуже розумною. Можливо, вона ображалася на тебе за це.

— Я не розумніша за неї, а просто багато працюю. Хай як нудно це звучить, але так вже я влаштована.

— Тож це і є причина, чому вона зникла? Щоб добряче повеселитися?

— Думаю, так, але, якщо чесно, я не впевнена. Певно, я б не здивувалась, якби одного дня дізналася, що її викрали прибульці.

— Тож ти не згораєш від нетерпіння зустрічі з нею?

Софі знадобилось кілька хвилин, щоб обдумати питання:

— Половина мене чекає зустрічі. Незважаючи ні на що, вона моя сестра, і я хочу дізнатися, що сталося, чому вона все кинула й утекла. Інша половина не може забути або пробачити той біль, якого вона завдала мені та мамі.

Софі зробила ковток чаю, і голос перейшов на більш позитивну ноту:

— Сподіваюся, замок і справді такий величезний, що ми зможемо жити під одним дахом і при цьому не надто часто бачитись, — у тому випадку, якщо вона не змінилася на краще. Думаю, зі мною все буде добре.

— Просто чекай і спостерігай. Упевнений, що у тебе все вийде, а якщо ні, то пам'ятай: потрібно протриматися лише до вересня, а потім ви зможете продати його й одного дня станете мільйонерками.

— Але до вересня ще так далеко.

Вона, мабуть, мала дещо пригнічений вигляд, тож буквально в ту саму секунду понад двадцять п'ять кілограмів кісток та м'язів почали видиратися на її коліна на знак собачої підтримки. Під час свого сходження Дживс змусив чай пролитися прямо на коліна Софі й вона завищала:

— Дживсе, обов'язково було це робити?

Анітрохи не почуваючись винним, пес щосили намагався покласти лапи на плечі господині й облизував її обличчя, допоки вона не зігнала його остаточно.

— Принаймні у тебе є хоч одна довірена особа, — сказав Кріс, заливаючись сміхом від витівок собаки.

— Ох, за ним, як завжди, сіється хаос.

Тим не менш, дівчина ніжно протягнула руку й погладила Дживса за вухами:

— Я відчуваю, що мені знадобиться вся підтримка, яку я тільки зможу знайти протягом наступних трьох місяців.

— Я впевнений, що все буде добре, Соф. Подивімось правді у вічі: провести три місяці на узбережжі Рив'єри в історичному замку однозначно краще з того, що могло б статись. — Кріс досі намагався підбадьорити її: — Та й узагалі, ти ж любиш Італію? Скільки ваша сім'я там прожила?

— Чотири... майже п'ять років. Я поїхала звідти відразу по закінченню університету, і так, ти маєш рацію, — я люблю Італію.

Коли вона була зовсім молодою журналісткою, їй запропонували справжню роботу мрії — кореспондентом у Південній Європі на римському онлайн-каналі новин. Зарплата була невелика, але це була захоплива та цікава робота:

— Я жила тільки в Римі. А маєток дядька знаходиться далеко на півночі, майже у Франції.

— Але назва «Рай» не несе в собі чогось поганого. Чого ж іще можна бажати?

— Це точно. «Парадізо*» — чудова назва. Думаю, що назва відповідає місцю, але, як я вже й говорила, не варто покладати на цю затію занадто великих надій. Ну, він добре виглядає на *Google Earth* поруч із морем, але мене лякає усе ця історія з Рейчел.

— Усе буде добре. Ти ж знаєш: якщо тобі щось знадобиться, — навіть якщо просто покричати на когось, — ти завжди можеш розраховувати на мене.

Вона усміхнулася до нього. Кріс справді був хорошим другом. Він безмірно підтримував її, коли торік її трирічні стосунки з хлопцем із Риму раптово закінчились. А три тижні потому її звільнили з роботи мрії, оскільки роботодавець збанкрутував. Зрештою вона повернулась до Лондона, де животіла жалюгідним життям фрилансера, безрезультатно шукала нову роботу й намагалася залікувати душевні рани. Коли Кріс дізнався, що вона збирається переїжджати до Італії, він відразу запропонував свою допомогу у пакуванні речей. Окрім цього, згодився притримати речі, які наразі їй не потрібні, в себе на горищі стільки, скільки знадобиться.

---

* «Paradise» — рай, ідеальне місце *(англ.)*.